

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX № 71 (2487). СУБОТА, 10 ЧЕРВНЯ 1978 року. Газета виходить з 1939 року Ціна 2 коп.

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ про III пленум обкому ЛКСМ України

9 червня відбувся III пленум обкому ЛКСМ України.

Пленум розглянув питання «Про підсумки роботи XVIII з'їзду ВЛКСМ і завдання комсомольських організацій області, що впливають з Привітання ЦК КПРС XVIII з'їзду ВЛКСМ, промови Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва, рішення XVIII з'їзду ВЛКСМ і XXIII з'їзду ЛКСМ України».

З доповіддю в цьому питанні виступив перший секретар обкому комсомолу О. О. Скічко.

В обговоренні доповіді взяли участь: О. Мороз — перший секретар Кіровоградського райкому комсомолу м. Кіровограда, М. Угрін — доярка колгоспу імені Свердлова Добровеличківського району, Н. Єгорєва — секретар комітету комсомолу Кіровоградського будівельного технікуму, А. Дібрєва — перший секретар Світловодського міського комсомолу, М. Швиданенко — перший секретар Олександрійського райкому комсомолу, Н. Коровіна — перший секретар Олександрівсько-

го райкому комсомолу, Л. Шрамко — старша піонервожата Петрівської восьмирічної школи Компаніївського району, І. Александров — перший секретар Новоархангельського райкому комсомолу, В. Миколенко — механізатор колгоспу «Перше травня» Петрівського району.

В обговореному питанні пленум ухвалив постанову.

Затверджено заходи обкому комсомолу по виконанню завдань, що впливають з Привітання ЦК КПРС XVIII з'їзду ВЛКСМ, промови на з'їзді товариша Леоніда Ілліча Брежнєва, рішення XVIII з'їзду ВЛКСМ і XXIII з'їзду ЛКСМ України.

У роботі пленуму взяли участь і виступили з промовою секретар обкому партії А. І. Погребняк, другий секретар ЦК ЛКСМ України М. П. Бєлоблицкий. В роботі пленуму взяли участь завідувач відділу організаційно-партійної роботи обкому партії В. Д. Бабій, відповідальні працівники обкому партії та ЦК ЛКСМ України.

Пленум закінчив свою роботу.

[Звіт про пленум буде опубліковано в наступному номері «Молодого комуніста»].

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ
ТЕЛЕТАІП

Комсомольсько-молодіжна група на першій молочнотоварній фермі колгоспу імені ХХІІ з'їзду КПРС Добровеличківського району відзначається трудовим ентузіазмом. Ось і нещодавно, обговорюючи на зборах ініціативу комсомольських організацій Москви, Ленінграда, України, Узбекистану, Литви, Молдавії, Краснодарського краю, Амурської, Ульяновської, Челябінської, Ярославської областей про проведення 24 червня Всесоюзного комсомольсько-молодіжного суботника на честь ХІ Всесвітнього фестивалю молоді і студентів, тваринники вирішили оголосити тиждень ударної праці. Вони зобов'язалися підрити план виробництва молока виконати до Дня радянської молоді, а до дня відкриття фестивалю, за два місяці, одержати від кожної корови по 550 кілограмів продукції.

Нині члени комсомольсько-молодіжної групи трудяться з великим ентузіазмом. Тон у змаганні задає молода комуністка Філіна Чередиця. На початку року, беручи соціалістичні зобов'язання, вона поставила за мету одержати від кожної первістки своєї групи 2800 кілограмів молока. За п'ять місяців Філіна має по 1750 кілограмів продукції в середньому від корови.

По-господарському дбають про підвищення продуктивності стада комсо-

мольці Валентина Тищенко, Павло Ротор, Тамара Тичун, чогоді тваринниці Марія Макар і Віра Біловодська — всі члени комсомольсько-молодіжної групи.

Комсомольсько-молодіжні колективи МТФ № 2 колгоспу «Прогрес» і кондитерського цеху райспоживспілки заклинали всіх учасників соціалістичного змагання, в рині 60 річчя ВЛКСМ і до кінця п'ятиріччя працювати під девізом «Комсомольський рин — дев'ять місяців». Новомиргородський район: комсомолу схвалили цю ініціативу. За попередніми підрахунками, колектив МТФ № 2 колгоспу «Прогрес» виконає план року по надоях молока до 1 липня, напередодні річниці Конституції СРСР справить з собою соціалістичні зобов'язання колектив кондитерського цеху райспоживспілки. Ініціативу підхопили сотні юнаків і дівчат району.

Нові обряди, нові форми шанування знатних людей господарства запроваджує комітет комсомолу колгоспу імені Ілліча Гайворонського району. Вперше весною цього року в ритуалі проводів юнаків до лав Радянської Армії було включено посадку пам'ятних дерев. Біля Будинку культури — всі в селі про це знають — ростуть нині дерева, посаджені трактористом Миколою Поворозником та учнем Гайворонського машинобудівного технікуму Віталієм Гаднаманом, які перебувають на дійсній службі.

До душі прийшлися жителям Таужного і концерти молодих аматорів сцени, влаштовані біля домівок передовиків соціалістичного змагання. Концерт відбувся вже у дворі знатної ланкової Антоніни Бурбан. Багато трудившись колгоспу мріють про таке ж відзначення і їх.

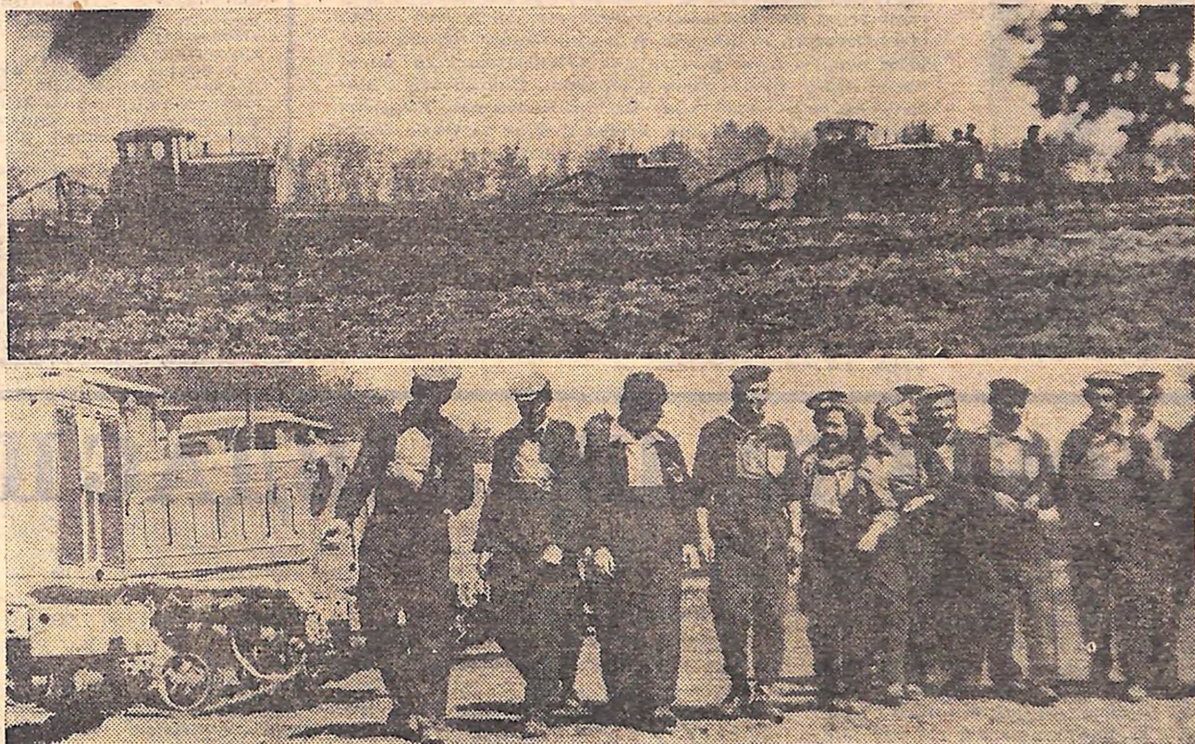
УРОЖАЙ-78 НА ПОРЯДКУ ДЕННОМУ— ЗБИРАННЯ

ЗАКІНЧИВ СВОЮ РОБОТУ ДВОДЕННИЙ РЕПУБЛІКАНСЬКИЙ СЕМІНАР З ПИТАНЬ ПІДГОТОВКИ ДО ЗБИРАННЯ ВРОЖАЮ ТА ОРГАНІЗАЦІЙ ЖИВНИХ РОБІТ ЦЬОГО РОКУ.

Семінар у будинку механізаторів тракторної бригади колгоспу імені Леніна Знаменського району відкрив заступник міністра сільського господарства УРСР М. М. Козирєв. Учасники семінару вивчали досвід організації збирання врожаю, оглянули машинний двір бригади цього господарства. Першого дня вони також побували в колгоспах «Україна», імені Дзержинського, у Знаменському районному об'єднанні «Сільгосптехніка».

Другого дня на пленарному засіданні з доповіддю виступив заступник міністра сільського господарства УРСР М. М. Козирєв. Він наголосив, що найважливішим завданням сільськогосподарського виробництва є збільшення валових зборів зерна. Центральний Комітет КПРС і Рада Міністрів СРСР постановою «Про додаткові заходи по забезпеченню збирання врожаю, заготівель сільськогосподарських продуктів і кормів у 1978 році та успішного проведення зимівлі худоби в період 1978—1979 року» кличуть мобілізувати всі сили на виконання цього завдання. Із співповіддю на семінарі виступив заступник голови республіканського об'єднання «Укрсільгосптехніка» В. В. Кулянов.

У роботі семінару взяв участь і виступив на ньому секретар обкому Компартії України Ф. П. Дзялук.

ПЕРША БОРОЗНА

ФОТОФІЛЬМ КОМСОМОЛЬСЬКОГО РОКУ

Швидкість на цих змаганнях не відховувалася. Тож те, що Сашко Чорнобривець першим підготував свій трактор до організації, першим вивів його в загінку, не могло принести хлопцеві жодного з тих нагородних і необхідних для перемоги ста балів. І все ж Сашкові було приємно, що саме його агрегат першим розірвав тишу гуркотом свого мотора. І пишався хлопець не даремно: за підготовку трактора до організації, за розмітку поля суворі судді виставили йому найвищу оцінку — 10 балів.

Так, судді на десятих обласних змаганнях молодих ораторів серед учнів сільських профтехучилищ були й справді суворі. Однак, коли за трактором Галини Довгалі, учениці Новгородівського СПТУ № 6, потяглася перша борозна, навіть Володимир Климович Губченко, викладач училища, один з найвимогливіших суддів, захоплено сказав: «Молодець дівчина! І я б так не зумів...»

А вони вміють. Вони вже багато що вміють робити своїми руками, ці хлопці і дівчата, майбутні механізатори. Вони довели це на змаганнях, довели це нині на практиці в колгоспах, доведуть незабаром, приїхавши туди на роботу. Всі — і переможець змагання Сашко Білоус із Новгородівського СПТУ № 6. І його друг по команді Сашко Чорнобривець, 86 балів якого допомогли команді їхнього училища, як і торік, посісти перше місце, і Юрко Островський, учень Гайворонського СПТУ, котрий усього на один бал відстав від переможця, і Тоня Шкода, яку чекатиме в рідному колгоспі імені Жданова Добровеличківського району батько-механізатор, аби вирушати щоранку в поле, разом ростити хліб. — усі вони доведуть, що вирости справжніми господарями землі — люблячими, вмілими, впевненими. Як їхні батьки.

На фото: учасники десятих обласних змагань молодих ораторів.

Фото І. КОРЗУНА.

ЗАВТРА—ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ ЛЕГКОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ

ТАК ТРИМАТИ!

На робочому місці цих симпатичних дівчат висить перехідний червоний вимпел. Кіровоградсько-молодіжна бригада Володимира Білотіла виборола його в нелегкому суперництві. Погодьтеся, що то не так просто другий рік здобувати першість у Всесоюзному соціалістичному змаганні серед комсомольсько-молодіжних колективів легкої промисловості. Пишається успіхами подруг групосорт Юлія Коркач. Адже дівчата вже наближаються до виконання плану трьох років п'ятирічки. Пишаються і в'язальниці, члени колективу Валентина Іванова, Людмила Обухова, Ольга Єременко, Любов Цибуля та Надія Бере зовська, яких ви бачите на знімку (фото вгорі).

Щаслива тим, що знайшла своє покликання, шалка Людмила Мартінова (фото зліва). Нещодавно дівчину вітали з перемогою в конкурсі на кращого по професії серед молодих робітників фабрики. Задоволена Людмила своєю фабрикою, десятиріччя якої присвячено державній Знаності. Гордиться Людмила підприємством, яке щодоби випускає 27 тисяч колготів, панчіх, шкарпеток та інших виробів, популярних у населення не тільки нашої, а й інших областей.

БУТИ ПАМ'ЯТНИКУ

Пам'ятник комсомольцям Вільшанського району, які загинули в роки Великої Вітчизняної війни 1941—1945 років, буде відкрито у Вільшанці до 60-річчя ВЛКСМ.

Кошти на спорудження монумента молодь заробляє під час комуністичних суботників. Перші вклади вже внесли комсомольці колгоспів імені Залізовського (200 карбованків), «Аврора» (300), «Дружба» (200). Проект пам'ятника склав секретар райкому комсомолу В. Гончаренко.

«БУДЬ ЛАСКА, ТРИСТА ГРАМІВ МИМОЗИ»

Так називалася стаття, надрукована в номері газети за 28 березня цього року. В ній йшлося про те, як у магазині № 11 Кіровоградського міськкоопторгу поруч оселедців на вагу торгували квітами мімози.

Як повідомив директор міськкоопторгу т. Медведенко, в магазині проведено збори, які обговорили вказаний у статті випадок. Критику визнано справедливою. Вжито заходів, щоб подібне не повторилося.

«ПРАЦЮЄ БІЛЬЯРД ДЛЯ ХЛОПЦІВ»

У статті під таким заголовком («Молодий комунар» за 6 травня цього року) було подано критику діяльності Гнатівського Будинку культури (Добровеличківський район) за незадовільну організацію дозвілля молоді.

Як повідомили редакцію секретар парткому В. КУРЧЕНКО і голова виниклому сільради Л. ДЯЧЕНКО, статтю обговорено на спільному засіданні партійного комітету колгоспу імені Котовського і Гнатівського сільвиконкому. Факти підтвердились. Примищення Будинку культури справді не відповідає вимогам дня, організації культурного дозвілля молоді.

Правління колгоспу планує наступного року з допомогою райвиконкому почати спорудження нового Будинку культури. Причиною того, що досі не поставлено дозвілля молоді, є те, що колгосп імені Котовського — фінансово слабе господарство, сплачує короткострокові і довгострокові кредити.

Партком колгоспу та виниклому сільському Раді вживають невідкладних заходів для поліпшення організації дозвілля молоді у Гнатівському Будинку культури та бригадних клубів.

Хоча листа й не було надруковано

ЗООМАГАЗИН БУДЕ ВІДКРИТО

Таку відповідь одержала редакція від заводу-завантажувача Кіровоградським міським відділом торгівлі Г. Рибкова на листи Г. Щербини та Г. Кравцова, які відгукнулись на критичну кореспонденцію «Пішшиний базар», опубліковану в «Молодому комунарі» в грудні минулого року.

У листах читачі з обуренням розповідали, як підлітки торгують на центральному базарі живими рибами, пташками. Шкобою спекуляції є «пташиний базар» між розлогими вербами на березі Інгулу. З ранку до вечора тут чути брутальну ланку, часто пташину клітку обмінюють на пляшку горілки. Причому, що свідками такої «любові» до природи стають діти. Розповідаючи про популярність у молоді пташиного базару, читачі га-

зети ставлять питання про необхідність відкриття в місті зоомагазину — справжнього нуточка живої природи.

Міський відділ торгівлі повідомив редакцію, що заплановано у кварталі між вулицями Карла Маркса та Устравського в одній з новобудов відкрити зоомагазин.

Щодо порушення громадського порядку і щодо спекуляції нормом для риби та птахів, то міський відділ торгівлі відповів нам, що ознайомився з листами міського відділу внутрішніх справ, і нічого не відповідало на запитання, яке поставили читачі, а тепер ставити редакції: коли буде ухвалено рішення про заборону торгувати на базарі пташками, рибами, нормом для них?

НЕРІДКО в нашій періодиці трапляються повідомлення приблизно такого змісту. Дітлахи чи дорослі, йдучи узліссям, через просіку, галявину, раптом натрапили на безпомічне козуленя, зайченя чи ще якусь новонароджену істоту. Із жалісливим міркуванням узяли малюка додому, заходилися вигодувати його молоком і т. д. Якщо мова йде, скажімо, про козуленя, то воно після того, як оклигало, піросло, звикло до своїх господарів, вибірає на подвір'ї, найчастіше — «ходять» з ними до магазину чи ще кудись, охоче приймає від людей ласощі, стає роззагою і віткою для тих же дітей і дорослих.

На цьому, як правило, повідомлення й закінчується. Тим часом у більшості читачів нерідко виникає правомірне запитання: а що ж було далі? В кращому разі деякі автори сповідають, як «приймака», що стає дорослішим, відвели в лісове урочище і випустили на волю.

Такі й подібні до них «зворушливі» повідомлення, зовні начебто й зігріті любов'ю людей до «братів наших менших», щоразу викликають змішані почуття. І найперше виникає запитання: а чи варто було «домашнювати» малюка? Чи замислювалися оті «благодійники» над тим, що станеться з приручено-довірливою, зніженою істотою, випущеною в її природне середовище? Скажемо наперед: наслідки бувають

ДОБРОТА, ЩО ЗАВДАЄ ШКОДИ

сумні. Козуленя вже не здатне уберегти себе від цупких пазурів хижаків або стає легкою здобиччю запальливих браконьєрів.

Козуля, що виросла в природних умовах, боїться своїх скарбних ворогів — звірів і знає, як рятуватися від них та підступних рушничних пострілів. А зніжена, довірлива тварина рятуватися не вміє. І це трапляється через біологічну неосвіченість окремих, нехай і жалісливих людей, у яких любов до всього живого, до природи виявляється, так би мовити, навизорі.

Тож давайте розберемося, що до чого. В навколишньому середовищі діють особливі біологічні закони. Завдяки дії закону боротьби за існування підтримується певна природна рівновага в кількості тих чи інших видів тварин. Порушення її завдає непоправної шкоди. Подумайте, що аїде, коли кожен перехожий в урочищах заходить позити лісову живність і тягнути її додому, нехай навіть з добрих намірів? Чи не збідніють від таких «любителів природи» наші угіддя?

Якось у міському парку мені довелося спостерігати таке. В густині оксамитової трави стрімко підплигувало жовтороте дрозденя. Воно жалібно цвірінчало, безпомічно змаху-

вало крильцями, пориваючись піднятися у повітря. Бідаку одразу помітили всюдисущі дітлахи й заходилися з ним багачити, передавати одне одному з рук у руки. Мабуть, шкода

стало їм немінного пташеняти. — Можливо, візьмемо додому, виглядає!.. — спитав один із хлопчиків.

— Візьмемо, інакше воно загине, — озвався другий.

А чи варто це робити? Дітям, певно, було невтямки — їм у школі, мабуть, ніхто не пояснював, — що пташенята, які борсаються на землі, не випадають з гнізда, а просто виплигнули з нього через якихось дратужних після народження. Це — так звані нормальні підлітки, які через кілька днів, нехай спершу й незграбно, стануть на крило. В цей переломно-скрутний період дбайливі батьки продовжуватимуть слідкувати за своїми малюками, підгодовуватимуть їх. Якщо ж за-

брати такого підлітка додому та ще нагодувати хлібом, то нічого путячого з цієї витівки, крім загинілого пташеняти, не вийде.

Або ще таке. В одному з угідь Чорного лісу грибники натрапили на лосеня. Широко розставивши видовжені тонкі ноги, воно стояло на галявині — незграбно, слабко. Телатно не могло збагнути: чому при появі сторонніх його залишила мати? Воно довірливо тикалося зволоженими губами в руки незнайомих пришельців. Деякі тут же запропонували взяти лосеня з собою.

Та добре, що саме в цей момент нагодився єгер і категорично зажадав, щоб непрохані благодійники забралися геть від лиха, поки не нагодилися мати. Бо в лісових угіддях нашої області вже траплялося, що надмірно допитливі природолюби за подібних ситуацій мали дуже неприємні зустрічі з розгніваними лосиками.

У наш час важко знайти людину, яка б не любила природу, не милувалася її чарівною красою, різноманітністю тваринного й рослинного світу. Але милування — то ще не все. Треба аміти оберігати природу, визнати закономірності її розвитку, щоб розумно, господарському користуватися її дарами. І все ж серед части-

ни молоді і дорослі ще спостерігається байдуже, а то й споживацьке ставлення до навколишнього середовища.

У нас досі чомусь вважається нормальним явищем спіймати і принести додому їжачка чи пташеня, а це, якщо хочете, — браконьєрство. При цьому спустіла якась ділянка лісу чи парку, а значить, випадає одна з природних ланок у ланцюгу представників нашої фауни, які проживають у тісному взаємозв'язку.

Непоправної шкоди лісовим мешканцям часто завдають школярі, які влітку відпочивають у піонерських таборах. З мовчазної згоди дорослих вони вилучають багато різних птахів, звірят, іншої живності. Трапляється, що допитливі дітлахи розворушують мурашники, аби подивитися на безладну метушню рудих мурашок. А чи знають бешкетники про те, що коли на кожен гектар лісу буде принаймні сім-вісім здорових мурашників, то дерева і чагарники перебуватимуть під надійним захистом від шкідників?

Виховання бережливого ставлення до «братів наших менших» — турбота всіх, обов'язок кожного.

В. КРАМАРЕНКО,
член Українського товариства охорони природи

СПОРТ. ЧИ ДАЛЕКО ДО ОЛІМПУ?

Два дні стадіон кіровоградського спортивного клубу «Зірка» був ареною найбільшого у цьому році змагання з легкої атлетики. На біговій доріжці та в легкоатлетичних секторах розігрувалася всеукраїнська зональна особисто-командна першість на Кубок СРСР —

Кубок газети «Известия».

Роль і значення цих змагань важко переоцінити. Іде пошук нових молодих талантів, юнаків і дівчат, здатних досягти високих спортивних результатів. Тому поряд з ветеранами, вже відомими майстрами легкої атлетики виступали і юні й періодично виходили переможцями. Як це було, наприклад, на змаганнях з бігу на 1500 метрів серед жінок. Його очолила досвідчена кіровоградка Любова Ручка, котра цього року була п'ятою в республіці з бігу на 800 метрів у змаганнях на приз газети «Правда». Другою йшла Ольга Домека з Олександрії — теж відома на українській біговій на середній дистанції. На спортивних іграх молоді минулого року її

результат у бігу на 1500 метрів був четвертим на Україні. В такому порядку вони й лідирували 1200 метрів. А за 300 метрів до кінця дистанції бурхливо фінішувала двадцятирічна Надія Ралдеріна з Криму і обійшла своїх суперниць.

Спортивна боротьба проходила з великою напругою була дуже гострою. Про це свідчать хоча б такі дані. Вперше на кіровоградському стадіоні нормативи майстрів спорту виконали 7 чоловік, кандидатів у майстри спорту — 23 чоловіка, а результати на рівні першого розряду показали 104 спортсмени. Отже, високих показників добилася майже половина учасників — це добре для одних змагань.

ВОЛЕЙБОЛ

М'яч

над сіткою

П'ять днів Будинку фізкультури заводу «Червона зірка» був наданий у розпорядження волейболістам. Тут проходили всеукраїнські фінальні змагання з волейболу в залі другої спартанської колективної спеціальної середньої наuczальних закладів Міністерства транспортного і сільськогосподарського машинобудування. Спортивну честь нашої області захищали представники Кіровоградського машинобудівного технікуму. Крім них, за звання найсильніших вели боротьбу їхні товаришки по навчанню з Ростово-на-Дону, Челябінська, Харківська, Бердянська, що на Запоріжжі, та міста-героя Тули.

Із самого початку було видно, що претендентками на перше місце є організатори — кіровоградки та бердянські спортсменки. Вони провели всі ігри без поразок. Зустріч між ними проходила з перевагою наших землячок і закінчилася їхньою перемогою — 3:0. Кіровоградки й піднялися на найвищу сходинку і здобули право брати участь у першості Центрального комітету галузевої профспілки, що проходить у першій половині липня в Ярославлі. Друге місце дісталось майбутнім машинобудівницям з берегів Азовського моря, третє — тулячкам.

Найкращими гравцями визнано Надію Сербу та Ольгу Мачуєвич з Кіровограда, Світлану Чернову з Челябінська і Тетяну Мильникову з Бердянська. Успіх наших дівчат — це передусім наслідок роботи їхньої наставниці лариси Петрівни Гордосов, яка зуміла виховати технічний, дружелюбний і волюнтарний колектив на чолі з капітаном Тетяною Сіденко.

В. ТВЕРДОСТУП.

ФУТБОЛ

„Радист“ — „Рубін“ — 3:1

Відбувся шостий тур чемпіонату України з футболу серед команд колективів фізкультури. Кіровоградський «Радист» на стадіоні «Піонер» обласного центру прийняв «Рубін» з Ілківки Київської області. Перший тайм проходив в обопільних атаках, але закінчився безрезультатно — 0:0. Після відпочинку ініціатива наших земляків була очевидною. Свідченням цього є три голи, забиті ними у ворота гостей. Автори м'ячів — Анатолій Паміньський (2) і Вячеслав Нертин. Гості відповіли одним голом.

Тепер «Радист» у своєму активі має дев'ять очок з дванадцяти і перебуває в лідируючій групі третьої зони. До речі, заводські спортсмени ще не зазнали жодної поразки.

Наступні дві зустрічі кіровоградці проведуть на чужих полях — у Лозовій, що на Харківщині, — з «Авангардом», і в Києві — з «Більшовиком».

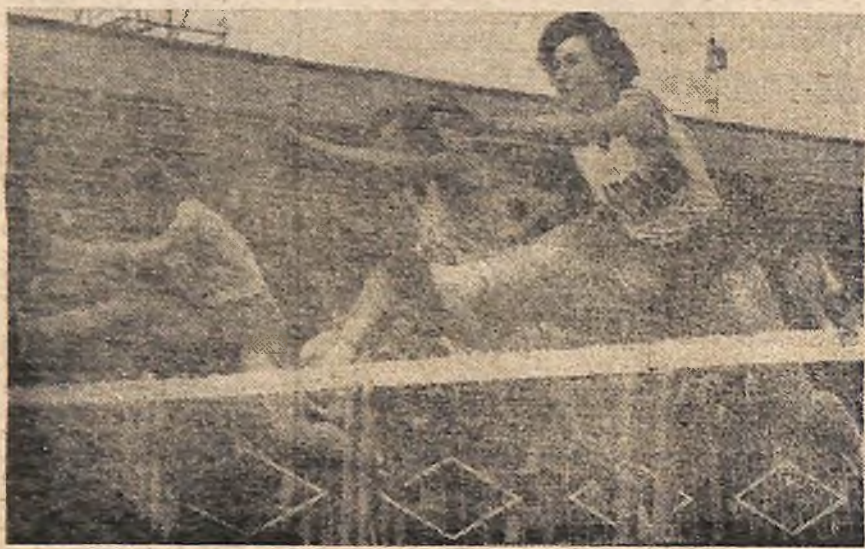
В. ШАБАЛІН.

БОРЮТЬСЯ КЛАСИЧНО

Перемогу здобув земляк

В місті Фрунзе відбувся традиційний В. союзний турнір з класичної боротьби, присвячений пам'яті Героя Радянського Союзу генерала І. В. Панфілова. Сюди зібралося понад 200 спортсменів з багатьох республік, областей і міст країни. Тут виступали й кіровоградці — студенти факультету фізичного виховання педінституту імені О. С. Пушкіна. Завдяки чемпіона в напівважкій вазі завоював наш земляк майстер спорту Геннадій Безпалько. Третім призером у своїй ваговій категорії був кандидат у майстри спорту Василь Сурмач. Він здобув право на присвоєння йому звання майстра спорту СРСР.

Кубок СРСР—Кубок „ИЗВЕСТИИ“: КРОК УПЕРЕД, АЛЕ...

КОЛИ змагання закінчилися, наш кореспондент попросив представника республіканського спорткомітету, начальника відділу легкої атлетики цього комітету заслуженого майстра спорту П. І. Денисенку відповісти на ряд запитань.

— Які результати змагань і як ви їх оцінюєте?

— Передусім хотілося б підкреслити, що цього року змагання пройшли більш організовано, ніж раніше. Кіровоградці зробили все, що від них залежало, аби добре підготувати стадіон, суддівську колегію, зустріти і розмістити учасників.

Як відомо, першість виборювали легкоатлети Донецької, Дніпропетровської, Ворошиловградської, Кримської, Черкаської, Сумської, Херсонської, Житомирської та Кіровоградської областей — усього 270 спортсменів. Але це тільки одна третина зональних змагань, на Україні вони проходять іще в двох зонах — у Вінницькій і Ровно.

Результати трохи кращі, ніж, скажімо, на подібних змаганнях минулого року. Можна виділити ворошиловградку Надію Мартинчук, яка метнула диск на 55 м 78 см, Володимира Пааленка з Донецька, що подолав 400 метрів з бар'єрами за 52,8 секунди, його товариша по команді Олександра Жердева — в бігу на 100 метрів він показав результат 10,4 секунди. Кримчанка Надія Ралдеріна перемогла на двох бігових дистанціях — 800 і 1500 метрів.

Краще, ніж раніше, виступили кіровоградці. Дуже приємно, що виявляються перспективні спортсмени, такі, як Ольга Домека (третя призера з бігу на 1500 метрів), Віктор Легких, котрий посів друге місце з бігу на 400 метрів, Валерій Решетников, що метнув молот на 61,5 метра, Віктор Чернуха — срібний призер з бігу на 1500 метрів та інші. Дати характеристику всім переможцям і призерам просто неможливо, адже на змаганнях було розіграно 32 види легкої атлетики. Зазначу, змагання закінчилися непоганим враженням.

— А що ви скажете про командну першість?

— Найсильнішими в командній боротьбі виявилися спортсмени Дніпропетровської області, які впевнено виграли перше місце. На другому й

третьому місцях — легкоатлети Донецької та Кримської областей. Кіровоградці посіли цілком пристойне для себе четверте місце, випередивши спортсменів Ворошиловградської, Черкаської, Херсонської та інших областей. Важаю, що це крок уперед.

— Як ви розцінюєте рівень розвитку легкої атлетики в Кіровоградській області у світлі сучасних вимог до неї і з урахуванням вкладу, який вносять кіровоградці в легкоатлетичні здобутки спортсменів республіки?

— Аналізуючи стан легкої атлетики в республіці, Федерація і відділ легкої атлетики спорткомітету України не раз звертали увагу на Кіровоградську область. Адже ми шукаємо здібних легкоатлетів, насамперед, у таких областях, як Кіровоградська, Черкаська, Сумська, Житомирська... Досвід нам підказує, що саме в таких областях подібаються таланти рівня Борзова, Бондарчука, Яценка, тобто спортсмени високого класу.

Але якщо ми позитивно оцінюємо участь кіровоградців у цих змаганнях, то з точки зору підготовки спортсменів високого класу результати кіровоград-

ців нас не задовольняють. Ми не бачимо серед зашаних легкоатлетів таких, котрі були б сьогодні готові увійти до складу збірної республіки. Скажу відверто, це нас турбує. Це практично означає, що ніхто з кіровоградців не стане членом збірної країни на наступні Олімпійські ігри. Лише одиниці можуть претендувати на зачислення до збірної республіки для участі в Спартакіаді народів СРСР. Нам здається, що таке становище слід виправляти всіма доступними нам засобами.

— А які, на вашу думку, ці засоби, які проблеми треба розв'язати, щоб підняти легку атлетику на Кіровоградщині на вищий рівень?

— Передусім необхідно збільшити популярність легкої атлетики, посилити пропаганду легкої атлетики в містах і селах. Для цього, зокрема, слід частіше проводити змагання на високому рівні, краще рекламувати їх, щоб було якомога більше глядачів. Але це — лише один елемент. Всебічна пропаганда легкої атлетики повинна бути предметом постійного дбання обласного спорткомітету і спортивних комітетів міст і районів.

Друге завдання, на нашу думку, полягає в тому, щоб організувати масовий відбір у легку атлетику юнаків і дівчат. Треба щонайменше двічі на рік — восени і навесні — влаштовувати масові змагання школярів у Кіровограді, Олександрії, Знам'яні, Світловодську. Тут можна знайти здібних дівчаток і хлопчиків, вони живуть у цих містах, а ми просто не бачимо їх.

По-третє, необхідно організувати центри для систематичної і системної підготовки висококваліфікованих легкоатлетів. Зокрема, такий центр проглядається при факультеті фізвиховання Кіровоградського педінституту. Успіхи мають бути створені кращими тренерами, які, безумовно, є на Кіровоградщині, але побоюються взяти на себе ініціативу, роль лідера. Чому позлаються першокласні спортсмени на Чернігівщині, з Сумської області, чому їх немає на Кіровоградщині? Важаю, що ми разом з Кіровоградським обласним спорткомітетом, федерацією легкої атлетики не зайнялися впритул розв'язанням цієї пробле-

ми. Вона, ця проблема, складна, та розв'язати її можна і потрібно.

На закінчення хотілося б підкреслити, що напередодні Олімпійських ігор саме легка атлетика набула великого, як б сказав, престижного значення. Змагання з цього виду спорту проходять на головному стадіоні Москви, до них буде прикута увага мільйонів і мільйонів глядачів. 38 разів виходитимуть на п'єдестал пошани легкоатлети, 38 разів лунатимуть гімни країн-учасниць цих змагань. І, звичайно, нам дуже хочеться, щоб на центральному стадіоні столиці нашої Батьківщини частіше лунав Гімн Радянського Союзу.

Певною мірою це залежить і від українських легкоатлетів, від того, який вклад вони внесуть у копилку збірної країни. Хочеться сподіватися, що коли не на цих Олімпійських іграх, то на наступних ми побачимо у збірній країни представників не тільки Чернігова, Донецька, Києва, та інших міст, а й Кіровограда.

Чи поділяють думки і висновки керівника легкої атлетики республіки його кіровоградські колеги? Ось що сказав голова обласної федерації легкої атлетики, завідувач кафедрою спорту і спортивних ігор факультету фізвиховання педінституту М. Є. Фуко:

— За історію змагань на Кубок СРСР — Кубок «Известий» з легкої атлетики кіровоградська команда вперше вийшла на четверте місце. І якщо говорити про кінцевий підсумок, то на даному етапі можна бути задоволеними.

Але ще багато причин, які не дають нам права вважати, що ми добилися успіхів. Це стосується і загального рівня підготовленості команди, і постановки у нас тренувального процесу, і, звичайно, виховання спортсменів високого класу. Ще раз хочеться звернути увагу на обмеженість «географії» легкої атлетики. Адже на цих змаганнях збірної області була представлена лише спортсменами обласних рад «Авангард» і «Буревісника». Обласні ради товариств «Спартак», «Колос» та інших не готують кандидатів до складу збірної.

А КВАРТИРИ НЕ ЗАСЕЛЕНІ...

РИМ. «Акціонерне товариство «Еділімобільярі» пропонує квартири і службові приміщення будь-якої

площі з меблями або без, в усіх районах Рима». Це оголошення з римської газети «Мессаджеро». Сотні таких позіомлень публікують щодня італійські газети. Однак бездомні римляни, а таких більш як 40 тисяч, не послішують дзвонити в акціонери товариства і посередницькі контори. В багатьох випадках плата за квартиру перевищує середній заробіток італійської сім'ї. Тому в деяких районах італійської столиці стоять цілі квартали незаселених будинків, із стін не зникають оголошення «продається, здається квартира».

НЕЩАДНА ЕКСПЛУАТАЦІЯ

ТОКІО. 190 тисяч водіїв самоскидів розглядаються японською офіційною статистикою як «дрібні підприємці».

Однак, як повідомляє профспілкоза газета «Дзіка табі», водії самоскидів зазнають нещадної експлуатації з боку будівельних компаній. Для того, щоб забезпечити мінімальний прожитковий мінімум, шоферам на будівельній фірмі «Омогаза» в місті Камама доводиться працювати по 14 годин на день без вихідних і святкових днів. Недавні водії виступили з вимогами запровадити тверді розцінки, надати два вихідних дні на місяць, право на створення профспілки і укладання колективного до-

говору. Це призвело до того, що компанія тут же відмовилася від їх послуг. Будівельна фірма впевнена, що вона швидко здобуде перемогу: всі самоскиди куплені в кредит у розстрочку, і водії мусять щомісяця виплачувати банкові понад 200 тисяч ієн. А знайти роботу в інших будівельних компаніях префектури теж практично неможливо.

Однак водії вирішили не здаватися і почати страйк. Боротьба водіїв за свої права триває.

(ТАРС).

Мала земля: переключка героїв

Мала земля... Невеликий клатик землі під Новоросійськом, відвоєваний у ворога. Вузька, довга, гола її річка смужка берега. Як же тут могли воювати наші люди, коли на них обрушувалися сотні тонн смертоносного металу, коли сили противника переважали наші в багато разів, коли з навколишніх гір порог бачив Малу землю, як на долоні?

«Хоч вона і мала, та вона наша, радянська, вона полита нашим потом, галюю кров'ю, і ми її ніколи і нікому ворогові не віддамо...» Це рядки з листа-звернення Ейської ради 18-ї армії. Під ними — підписи. Червоні підписи. «Люди різали руку і розпинали на ній кров'ю», — згадує у своїй книзі «Мала земля» Л. І. Брежнєв.

Серед тих підписів є автографи й наших земляків. На Кіровоградщині живе чимало учасників боїв на Малій землі. Про деякого з них наша розповідь. Ми сподіваємося, що малоземельці охоче поділяться з читачами газети своїми спогадами. І ми дізнаємося про нових героїв боїв під Новоросійськом.

Отже, розповідь перша — про комсомольку із села Вічного (нині жителя села Глодош) Ліну Павліну Полізію.

ГОРИЦВІТ
МАЛОЇ ЗЕМЛІ

1.

Чоловіка Ліна Павліна зустріла, пораючись між квітами. Денис Климович неспроможно глянув на дружину, і по виразу його обличчя вона зрозуміла, що чоловік уже знає про недавні відвідини їхнього будинку секретарем райкому комсомолу.

— Погодилась-таки, — чи то осудливо, чи то запитально — сказав Денис Климович. — Як же ти дійдеш? — нагадав про хворі ноги.

— А я, Дімо, німатні взути, там від зупинки автобуса недалеко, через дорогу перейти — і в райкомі... Незручно якось відмовити...

— А хвості потім зручно? — вже примирливо пробурчав Полізію, знаючи, що відговорити Ліну Павліну від слова, даного секретареві райкому, — справа марна. Дружина все одно піде на пленум: її запросили поділитися спогадами про Малу землю. І йому раптом згадався той вечір, коли він приніс додому газету «Красная звезда» з видрукуваними спогадами Л. І. Брежнєва. Йому самому, учасникові оборони Ленінграда, було цікаво читати, а вже про Ліну Павліну й мови не могло бути. Деякі епізоди були знайомі їй до дрібниць, і тоді вона почала пригадувати; газету відкладала, віддаючись спогадам, потім читала знову, поки не натрапляла на подібний епізод... Денис Климович давно не пам'ятав дружини такою схвильованою, як того вечора. А згадувати Ліні Павліні було що. Там, на Малій землі, далекої весни 1943 року юнка в солдатській гімнастерці з погонами старшини на тендітних плечах під час перерви між боями одержала з рук товариша Л. І. Брежнєва кандидатську картку. Там, на Малій землі, скінчилася її комсомольська юність, і вона подала заяву про вступ до партії. Того вечора Денис Климович переконався, що в пам'яті дружини досі тримається чимало епізодів того часу, які раптом виштовхнули з глибини на поверхню спогади Л. І. Брежнєва...

2.

Два спомини найчастіше приходять у сні Ліні Павліні... Галлявина, на якій лисавіють гарячим полум'ям квіти горлиці, та шестеро десантників — морських піхотинців, розкираних урізномісним вибухом на невеликому вигрібі в долині смерті...

Все життя Ліні Павліні наче поділилося на дві нерівні частини — довшню й післівісню. Грань між ними немов проходить через Малу землю, можливо, саме через оті два спомини.

Що постигла Ліну до війни? Лише закінчити в Рівному школу. Потім евакуація в Ставропольський край. З 12 квітня 1942 року Ліна в Червоній Армії. Шестимісячний курс повітряного спостереження і зв'язу в Ростові, присяга, служба в Аджарі, під Тбілісі. Потім — у 318-й стрілецькій дивізії 18-ї армії під Новоросійськом, перше бойове хрещення на висоті «Цукрова голова» під Новоросійськом. І, нарешті, Мала земля. Ось як згадує про це Ліна Павліна:

«У листопаді 1943 року нам оголосили про наступну атаки на Малу землю. Ми вже знали про цю надзвичайно важливу ділянку, яку захопили війни-десантники під командуванням майора Цезаря Кунінова, чули про їхній героїзм і відвагу, тому вирішили стати добровольцями. Скажу відверто: відірвали нас уважно, присипливо. Дев'ять «У біг гідуть тільки комуністи і комсомольці» став головним критерієм відбору добровольців-десантників. Мене зарахували в загін і вночі на мотоботах переправили з Геленджика на Малу землю. Це невелика відстань, та фашисти прострілювали простір уздовж і впоперек, усім ніч освітлювали ракетами. Багато мотоботів не дійшло до Миса, ховалися в Чорного моря поглибини і їх і десантників... Снаряди, кулеметний вогонь, що лінило воду, кинуло, що припалили у воді, — це було справжнє пекло. Та все ж більша частина десантників досягла Малої землі, вилася в ряди її захисників». «А повернувшись до найпоширенішого спомину — горлиці. Це було диво, яке простило Ліну надзвичайно. В самому пеклі, на землі, де савіло й металу було, здавалося, більше, ніж самого ґрунту, на чудом уцілілій лісовій галлявині пламенили квіти горлиці. Ліна не витримала і, незважаючи на артобстріл, зірвала кілька квіток. Несла, притискаючи до грудей, і плакала, що може ще в цьому пеклі радіти красі...»

Тринадцять п'ять літ минуло відтоді, але щотрива біла будинку Полізію вибухає на клумбах червоним полум'ям квіти горлиці. Звичайно, вони набагато красивіші від тих лісових, малоземельських, та завдячуючи цій красі. Ліна Павліна переконана, саме їм, отим горлицям війни...

Важко було у малоземельців з водою. Єдине місце, де можна було поповнити її запаси, — струмок у долині, прозаний Долиною смерті. Бо ж надто часто траплялися там смертельні сугинки біля джерела. Але того разу пощастило. Ліна з повним відром ішла на позицію, попереду траншею верталася до своїх шестеро морських піхотинців. Було відносно затишшя, Ліна почула, як хтось із моряків вилася:

— Та що ми — по своїй землі не можемо пройти не згинаючись?!

І десантники вихопилися з траншеї. Тієї ж миті вибухнула бомба. Кинули її з фашистської «рами», яка знаходилася й тихо повисла над нашими позиціями... Ліна Павліна й тепер, коли зупиниться очі, бачить розметаних вибухом шістьох десантників. Ніхто не вцілів... Як боляче, коли на очах у тебе гинуть люди, які прагнули одного — йти своєю землею, не схилиючи голови...

3.

Вона часто виступає перед молоддю, школярами, гортає сторінки своїх спогадів про великий подвиг Малої землі, примушує слухачів замислитися над величчю простих радянських людей.

А у вільний час (його, незважаючи на те, що Ліна Павліна вже на заслуженому відпочинку, обмаль) кохється у квітах. Вони всюди біля будинку. З усіх, а їх чимало, комсомолка сорокових років, звичайно, найбільше любить горлиці. Він полюбляє на клумбах пам'яттю Малої землі, живого згадує про тих, хто не довів до Перемоги... Ліна Павліна пам'ятає про них. І тому щось та йдуть до неї з усього села по квіти, а біля Вічного воюю меморіалу загиблим землякам часто палять квіти живим багаттям її горлиці, горлиці Малої землі.

Ю. ДМИТРЕНКО.

ЗА ПОЛЧАСА ДО ВЕСНИ

СЛОВА Н. ОЛЕВА.

МУЗЫКА О. ФЕЛЬЦМАНА.

В мотком саду
осень забыла
Рваный платок
желтой листвою.
Лучшее нам
встретиться было
За полчаса до весны.

Припев:

Опоздаем мы наказаны,
Что слова любви
Препеде сказаны!
Что совсем другим
Доверли сны
За полчаса до весны.

Видятся мне белые вербы,
Солнце и снег,
Звон тишины,
Было бы все проще,
наверно,
За полчаса до весны.

Припев:

Если б судьбу
знали заранее,
Что среди дождей
встретимся мы —
Я бы пришел к вам
на свидание
За полчаса до весны.

У гості
до Мар'яненка

На батьківщині українського радянського актора і режисера, народного артиста СРСР І. О. Мар'яненка — в селі Мар'янівка Бобринського району — з нагоди його 100-річного ювілею відбулися торжества.

Серед гостей були: соратниця Івана Олександровича народна артистка Радянського Союзу, лауреат Державних премій СРСР, Герой Соціалістичної Праці Наталія Ужвій, лауреат Державної премії народний артист СРСР Євген Пономаренко, письменники, театральні діячі, гості з сусідніх районів області.

На фото (зліва направо): вчитель Першотравенської середньої школи Компаніївського району Іван ПРЯДУН, народна артистка СРСР Н. УЖВІЙ і директор Мар'янівської восьмирічки, письменниця І. О. Мар'яненка. Н. Т. ЧОРНА під час святкування ювілею.

Фото І. СПАСОВА.

ПОНЕДІЛОК,
12 ЧЕРВНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України. 8.55 — Телефільм «Діти як діти». 10.05 — «Клуб непопулярних». 10.30 — Док. фільм. 16.00 — «Рокі пошуків». До 100-річчя з дня народження радянського педагога С. Т. Шацького. 16.30 — Чемпіонат Європи з важкої атлетики. 17.15 — «Виставка Буратино». 17.45 — «Молодість міста на Амурі». 18.00 — «День за днем». (К-д). 18.15 — Міжнародний конкурс імені П. І. Чайковського. Фортепіано. 1-й тур. 18.45 —

«Рік третій — рік ударний». «Реконструкція» — магістральний напрям. 19.30 — Чемпіонат світу з футболу: збірна Шотландії — збірна Голландії. (Агентство). 21.00 — «Час». 21.30 — «Зустріч друзів у молодіжному клубі загальнобудівного заводу міста Калініна». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — К. т. Новини. 10.20 — «Народні таланти». 11.05 — К. т. Для дітей. «Студія «Золотий ключик». 11.35 — К. т. «Музична вікторина». 12.00 — Телефільм «Серпант мільйонів». 1 і 2 серії. 14.10 — «Доброго вам здоров'я». 16.30 — К. т. «Палітра» (П. Волокидин). 17.15 — «Діричний мелодій». 17.30 — Тележурнал «Партійне життя». 18.00 — К. т. Для дітей. «Старти надії». 18.30 — К. т. Виступає Кіровоградський ансамбль танцю «Колос». 19.00 — К. т. «Вісті». 19.30 — К. т. Концерт Вороняцького народного хору. 20.30 — Док. телефільм. 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. Зустріч

з колективом Московського академічного театру імені С. Вахтангова. В перерві — К. т. Новини.

ВІВТОРОК,
13 ЧЕРВНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України. 8.55 — Фільм «Секрет весілля оповідання». 10.10 — «У світі тварин». 15.30 — «На будовах п'ятиріччя». «Вогняний підйом». 16.15 — Тележурнал «Зізнайся». 17.15 — Концерт лауреата премії Ленінського комсомолу Великого дитячого хору Центрального телебачення і Всесоюзного радіо. 18.00 — Новини. 18.15 — «У кожному малюнку — сонце». 18.30 — «Людина і закон». 19.00 — «Співає лауреат міжнародних конкурсів С. Лейферкус». 19.20 — До 75-річчя II з'їзду РСДРП. Фільм «Мати». 21.00 — «Час». 21.30 — Музичне мистецтво Віомані. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — К. т. Новини. 10.15 — «Запорук успіху». (Лубенський завод лінійних машин на Півталашині). 10.45 — «Есперанто мелодій». 11.10 — Чемпіонат СРСР з класичної боротьби. Відкриття. 11.40 — К. т. «Театральна вітальня». 13.30 — Телефільм «Серпант мільйонів. 3 серія. 15.45 — «Діти вікторини». «Книжечка дім». 16.15 — К. т. «Любітельський хор». 17.00 — До 60-річчя I з'їзду Компартії України. «Народжена Іованна». (Передата друга). 17.15 — «Голосує за професією». (Сільський механізатор). 18.00 — Рекламна оголошення. 18.30 — Концерт фортепіанної музики. 19.00 — К. т. «Вісті». 19.30 — К. т. «Діти особисті та виконавці». 20.30 — Телефільм «Кітський етюди». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — К. т. «Пісні над Дніпром». 22.00 — К. т. «Старт». По закінченні — новини.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 26. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу етико-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

БК 21067,

Обсяг 0,5 друк. арк.

Зам. № 244,

Тираж 59 200,

Індекс 61197.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОП КОМУНАР» —
орган Кіровоградського обкому
ЛКСМУ. г. Кіровоград.
Газета печатається
на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глібова, 2.